

Inleiding

Het leven is dat wat er gebeurt terwijl je plannen maakt. Die uitdrukking heeft iedereen wel eens gehoord. Met andere woorden: terwijl het gevoel het eigen leven te kunnen sturen en handelen, weten we ook dat er zoveel is wat ons overkomt. Het gebeurt, terwijl we er niet de hand in hebben. Ik las in de Vrouw, een van de zaterdagblaadjes van de Telegraaf een interview met een vrouw die drie moeilijke zwangerschappen had gehad, medisch gezien niet meer zwanger mocht worden, de pil slikte, en na jaren opeens erge buikpijn kreeg. Die dag beviel ze van een flinke baby, waarvan ze het ontstaan in haar lichaam niet had gemerkt. Dus zelfs op een terrein van het leven waar we zo'n beetje alles denken te kunnen regelen, heeft het leven soms enorme verrassingen in petto. Dit is een leuk voorbeeld.

Het Godsbestaan en de ontvankelijke kant van het leven

Het is die ontvankelijke kant van het leven, die het leven boeiend maakt maar ook ingewikkeld. We kennen de dag van morgen maar zeer ten dele. Maar het is ook die kant van het leven, waar we gevoelig leren worden voor het 'weten' van God. Gods bestaan is niet iets wat wij mensen bepalen. Het Godsbestaan zit in de kant van het leven die ons overkomt. Ook al is het uitermate belangrijk dat het dan onze ervaringen zijn en onze eigen manier van toe-eigenen van wie God voor ons is, waardoor we kunnen zeggen: ik geloof. Gisteren stond in Trouw een gesprek met de dichter Willen Jan Otten, kind van niet-gelovige ouders, die twintig jaar geleden gelovig is geworden. En hij beschrijft dat gelovig worden als volgt: 'ik was in een Spaanse kerk en zag daar een man binnen komen, knielen, een kruis slaan en een gebed prevelen. Opeens wist ik: dat wilde ik ook. Ik heb het geloof vervolgens eerst volstrekt afgekeken. Maar daar op die dag werd de Pinkstergeest vaardig over mij.'

De Pinkstergeest

De Pinkstergeest. Ofwel de Geest van God in de meest universele oogst aller tijden: de 50e dag. Ik leen maar weer een uitdrukking van Willem Jan Otten: dat universele, dat heeft iets verrukkelijks! En dat heeft het ook! Maar het verbindt ons tegelijkertijd met een heel specifieke geschiedenis: die van het Joodse volk, dat begon met de roeping van één mens, en het feest van de oogst vierde toen de Pinkstergeest verscheen. Het feest van de oogst heeft ook die combinatie

van handelen en werken en vervolgens ontvankelijkheid: afwachten wat er groeit. Zoals het volk Israël het Pesach vierde toen het ware paaslam werd geofferd, zo vierde het het oogstfeest toen de Geest werd uitgestort. Pesach en Sjavaet, werden Pasen, Hemelvaart en Pinksteren, met de hele schepping op het oog! Want alle volken waren vertegenwoordigd in de menigte die het verschijnen van de Geest overkwam, en zij werden in alle talen van de wereld betrokken bij de grote daden Gods. Dat is wat Lucas hier wil zeggen. Het universele is verrukkelijk nieuws voor de hele schepping!

Universele oogst - Het individu

Op individueel niveau is dat wat Willem Jan Otten beschrijft: de Aanwezigheid van God overkwam mij. En wat de apostel Paulus overkomt en waarvan hij zegt: als de Geest van God mij kan 'overkomen', dan kan het iedereen gebeuren. Het universele heeft iets verrukkelijks! Het maakt niet uit waar je vandaan komt, hoe je karakter is, welke taal je spreekt of verstaat, geen examen of intakegesprek, geen paspoort, voor iedereen is de Geest. In alle lezingen van vanmorgen is het de Geest die ons overkomt. De Geest vloeit, stroomt, brandt, waait en gaat van God uit.

Universele oogst - De gemeente en haar plaats in de wereld

Maar belangrijker nog, ze drijft en veegt mensen niet uit elkaar, ze drijft ze samen tot de gemeente van Christus. Het is de gemeente, die door de Pinkstergeest ontstaat als tastbare gestalte van Jezus na hemelvaart. Willem Jan Otten: Jezus heeft niets achtergelaten bij zijn vertrek. Geen boeken, geen leer, geen wetten, geen regels, en zelfs geen opvolger. Alleen zijn liefde. Het is de gemeente die geroepen is daarvan het fysiek te zijn. En wat zegt dat over de gemeente van Christus en haar plek in Gods universele oogst in de wereld?

Schouder aan schouder met de wereld/schepping

De roeping om het werk van de Geest te herkennen in al wat leeft en dat te ondersteunen. Gods Geest is te herkennen daar waar leven opbloeit, en waar mensen uit zijn op het behoud van het leven en het behoud van de schepping. Dat betekent: niet jezelf terugtrekken als gemeente op eigen grond, niet jezelf positioneren tegenover de wereld, maar meewerken daar waar de Geest werkt. Het goede beamen en 'bebidden' opdat het zal groeien en vermeerderen! Zoals we collecteren voor een project in Benin, dat gemeenschap-herstellend is voor vrouwen en kinderen. Dat is precies waar het om gaat! Dat betekent ook, dat we het gebed om de goede dingen die in de

wereld gebeuren niet moeten vergeten. Schouder aan schouder met de wereld.

Oog in oog met de wereld/schepping

Tegelijkertijd betekent het dat de gemeente de zichtbare vertegenwoordiging van de liefde van Jezus is in de wereld. Oog in oog met onrecht en gebrek. Gedreven door de liefde van Jezus om dat op te heffen. Om contact te maken en eenzaamheid te doorbreken. Om oordeel uit te stellen en verbinding en herstel te zoeken. Om vrede te brengen en goedheid. Zichtbaarheid van de gemeente is geen doel. Het is geen marketingconcept. Het is een voorwaarde om oog in oog met de nood om ons heen te staan. Oog in oog staan betekent elkaar kunnen zien. Zien wij als gemeente de nood en het onrecht om ons heen en weet de degene die nood heeft dat Silo, dat wij er voor hen zijn? Dat gaat niet vanzelf. Zelfs de maandelijkse eetgroep komt niet vanzelf in beeld bij hen die net uit de gevangenis zijn gekomen. Daar moeten we vanuit de Stichting Kerken en Gevangenen en Silo veel moeite voor doen. We moeten het belangrijk genoeg vinden om daar tijd in te steken. Anders komen we niet oog in oog met elkaar. En de weg naar het hart moet dan nog beginnen. 'Pinkstergeest, kom over ons!' mag dan ons gebed zijn.

Namens de wereld/schepping

De roeping om de wereld en de schepping te vertegenwoordigen bij God. Dat wil zeggen, de wereld dragen op onze rug in onze eredienst aan God in plaats van haar de rug toekeren. Dat is de priesterlijke rol van de gemeente. Stefan Paas heeft daar een prachtig boek over geschreven met de titel: Vreemdelingen en Priesters. En juist die combinatie van vreemdeling en priester zijn is heel belangrijk. Een vreemdeling staat niet in het centrum van de samenleving. Zit niet in het bestuur, heeft niet de leiding. De vreemdeling wordt slechts gedoogd, soms gewaardeerd, soms ook niet. De priester is ook een minderheid, een kleine groep die een heel volk vertegenwoordigt en namens dat hele volk offers brengt aan God. Stefan Paas laat ons zien dat de minderheidspositie in beide opzichten tot de roeping van de kerk, de gemeente hoort. Pas daar komt ze tot haar kern: bescheiden, kwetsbaar en klein, maar aangeblazen met een vreugdevuur dat in haar beweging brengt en de kracht geeft om te den wat ver boven haar macht ligt. In die zin is de huidige tijd waarin wij leven, in een seculier land waarin de kerk geen macht en gezag meer heeft, een uitstekende tijd voor de gemeente. Laten we dat vieren in plaats van

er somber over te zijn. Laten we met blijdschap de wereld dragen, in de kracht van de Pinkstergeest.

Tenslotte

Gods Geest, die ons overkomt, zodat we als gemeente worden angevuurd om schouder aan schouder, oog in oog met en namens de wereld te leven en zo een zichtbare gestalte zijn van de liefde van Christus. Dan gebeurt Gods universele oogst en -om af te sluiten met opnieuw woorden van Willem Jan Otten-: **is het nooit NIET Pinksteren in de wereld. Amen!**